

Vojtěch: „Natáčeli jsme s pamětnicí Marií Hanušovou, která se narodila 28.1.1951 doma v Bezděkově.

Na první stupeň chodila v Bezděkově, na druhý stupeň dojížděla do Janovic, na což má veselé vzpomínky. Během svého mládí hrávala s kapelou na trumpetu, protože hudba ji bavila už od malička“

Pamětnice: „ V zimě jsme jezdili vlakem a tam jsme měli takovej dobrej zvyk, že když se vlak blížil do bezděkovský zastávky, tak my jsme si z vagonu vyházeli tašky na silnici. Abysme je nemuseli nosit ten kousek z toho nádraží k tý silnici, tak takovýhle jsme měli.“ **1:05 – 1:20** **15 s**

Denisa: „Na své dospívání má milé vzpomínky, to se ale nedá říct o roce 1968, který velmi zasáhl do jejího života.“

Pamětnice:„, Ta noc, kdy jsme se dozvěděli, že jsme byli napadeni v podstatě z 5 světových stran, byla docela noc hrůzy. **(1:40-1:44)** + My jsme to nikdo tomu nerozuměli. Nikdo jsme tomu nechtěli pochopit. **(1:47 – 1:50)** **10 s + 29 s + 53 s**

Co se týče našeho regionu, tak přijížděli od Klatov tou silnicí od Klatov na Domažlice a nad Korytama je takový lomeček, teď už tam není, ale býval tam a tam oni měli. Udělali si tábor no a my s děvčaty, protože jsme se o tom pořád bavily. Proč je to možný a proč přijeli a dyť nás nemusí nikdo zachraňovat. Tady se nic neděje, tak jsme jim to chtěli, jít říct. **(2:05 – 2:34)**

Nu a tak jsme se tam vydaly, už bylo takhle spíš jako šero a najednou, jak jsme šly tím polem k tomu lomečku tak najednou světlo, takový silný světlo, jsme se zarazili a zastavili jsme se a teď jsme slyšely střelbu, ale jako nebylo to, že by střílely na nás, ale asi nějaká varovná střelba. Abysme se tam neblížily. No tak nás to vrátilo zpátky a pak za několik dní nebo během 12 dnů jsme se s nima přece jenom setkaly. Byli to oni. Už potom byli v autech na na tý hlavní na tý státovce. A chtěly jsme se teda s nima bavit a oni ani moc rusky neuměli a bylo vidět, že jsou to ty Asiaty, že to nebyli Rusové, že to byli Asiaty a byli totálně zmatení. Vůbec nevěděli, proč jsou tam, jak jsou tam a tak. **(2:40 – 3:33)**

Adéla: „Svou nespokojenost dávali najevo i škole.“

Pamětnice: „ No a potom, když jsme začali v září chodit do školy, to už jsem chodila na gymnázium tady v Klatovech, tak jsme samozřejmě protestovali proti tomu, tak jsme dělali nejrůznější demonstrace. Chodili jsme demonstrovat hlavně tam, jak jsou školy v tý národních mučedníků ulici. No a pak jsme dělali protestní stávky. Spali jsme ve škole, jenomže nám to bylo nám to no houby platný, no.“ **3:53 – 4:20** **27 s**

Vojta: „Naštěstí to ale nemělo vliv na jejich možnost pokračovat ve studiu.“

Pamětnice: „ Ne, neměli jsme s tím vůbec žádné problémy, protože to ještě bylo v rámci takový tý velký emoce, kdy jsme všichni drželi pohromadě jak studenti, tak učitelé, a měli jsme naopak jsme měli podporu učitelů a bylo to fajn. Ty problémy se začaly projevovat až tak v době té normalizace, potom 70. Roce někdy, ale to už jsme zase ve škole nespali. **4:24 – 4:39** **15 s**

Adéla: Podělila se s námi i o další negativní zkušenost z období normalizace, kdy jí kvůli údajnému překročení rychlosti sebrali příslušníci Veřejné bezpečnosti řidičský průkaz. O pomoc tedy požádala svého kolegu, který byl zřejmě členem StB.

Pamětnice: „Ten kolega mi dojednal schůzku v Bartolomějský ulici na policii, takže už jenom jít do tý bartolomějský byl docela zážitek, protože tam jste před zamčenými dveřmi, přijde obsluha odemkne dveře, pustí vás zamkne za vámi a takhle je to třikrát. Takže jste za třikrát zamčenými dveřma. Teď jsem tam přišla do tý kanceláře a seděl tam mě ne úplně sympatický člověk a viděla jsem, že má náprsní kapse ten můj řidičák Tak jsem si myslela, že jakože mě ho dá a bude, bude to v pořádku. Jenomže to jsem se mýlila. na ptal se mě, proč mě ho vzali a tak dál a proč jezdím rychle a jsem říkala, že nejedím rychle. No a on říkal, já tady mám kolegu, on bych vás chtěl na něco by se vás chtěl na něco zeptat. A pak přišel takovej mladík a říkal, vy tam pracujete na tý vysoký škole zemědělský, že? Jo říkám, no ano, jako pracuju no. A vy tam znáte hodně lidí, no neznám moc, protože my jsme na detašovaném pracovišti na druhý straně Prahy. No ale jezdíte na ten Suchdol. No jezdím no. No a to byste nám mohla čas od času takhle nějaký informace o těch lidech, který znáte přivést? Teď jsem začala tušit, že už se jedná o něco docela nekalého, tak jsem začala dělat hloupou a říkat no to já ne a víte, já vám to dítě a jako já nemám čas se tímhle zabývat a tak dál. No, vykroutila jsem se z toho a nechá mě na pokoji, ale řidičák mi nevrátili. Při 2 návštěvě to mě pozval ten nepřiliš sympatický člověk na kafe. A říká, vy tam na tý zemědělský škole máte všelijakou tu mechanizaci, že jo. Říkám, no tak asi jo, když je to zemědělská škola, ale s tím já moc nemám, nemám společnýho. No a co takhle? Já bych potřebovala nějaký malej traktůrek nezařídil, aby se mi to tam. Pro boha svatýho já vůbec nevím, jak by se takovýhle věci mohly dělat, tak jsem se z toho zase vykroutila. No a třetí Návštěvě už nechtěl traktor, ale byl velmi osobní. No, z čehož jsem se taky vykroutila. A pak jsem ho obešla takovým způsobem, že já jsem věděla, na kterým tom policejním ředi, a který tý stanici ten řidičák mají. Tak jsem tam šla a velmi familiárně jsem říkala, mě posílá Jaroušek, abych si tady vyzvedla ten řidičák, tak oni mi ho velmi ochotně dali. Ale nepřejte si vědět, co teda potom Jaroušek dělal, jak mi vynadala, jenomže já už jsem řidičák měla, takže mě byl Jaroušek ukradenej, dá se říct.

6:53 – 9:50

cca 3 min

Denisa: A co by paní Hanušová vzkázala naší generaci?

Pamětnice: „ Když už vám vzali tu vnější svobodu, tak si nenechte vzít tu vnitřní. Tohle bych možná vzkázala vám vaši generaci. Nenechte si vzít vnitřní svobodu. Vy můžete někoho poslechnout. Vy můžete dělat věci, který se vám třeba úplně nelíbí, ale nenechte se nikdy zmanipulovat.

19:03 – 19:15

12 s